

۱ به نام خدا

نقد بلاغی (Rhetorical Criticism)

نوشته گری گری (Greg Cary)

ترجمه خانم سیده فرناز اتحاد

بلاغت هنر تأثیر گذاشتن بر افراد و گروه‌ها برای باور، عمل، احساس و ارزش گذاری به شیوه‌های خاص است. نقد بلاغی بر این فرض است که نویسندگان یهودی و مسیحی باستان عموماً با این اهداف می‌نوشتند و آثار ادبی خود را بر این اساس شکل می‌دادند. تفسیر بلاغی به جای اینکه متون را اساساً به عنوان محل انباشت انگاره‌ها یا منبعی برای بازسازی تاریخی تلقی کند، آنها را به عنوان مداخلاتی پویا در زندگی گروه‌های مختلف اجتماعی مورد مطالعه قرار می‌دهد.

این مقاله چهار خط سیر تفسیر بلاغی را معرفی می‌کند: ۱- مسیر مبتنی بر دسته‌بندی‌های بلاغت یونانی-رومی، ۲- یک حرکت بین‌رشته‌ای که اغلب به عنوان تفسیر اجتماعی-بلاغی (یا SRI)^۱، ۳- ادغام بلاغت معاصر و نظریه ادبی، ۴- یک بلاغت عمومی که خود تفسیر را به عنوان یک کنش بلاغی تعبیر می‌کند^۲. با مدل‌سازی مشارکت‌های متمایز تحلیل بلاغی، برخوردی استقرایی از رساله به فیلمون ارائه می‌کند.

خط سیرها در نقد بلاغی

حرکت مدرن به سوی نقد بلاغی در دهه ۱۹۶۰ ظهور کرد، در دهه ۱۹۸۰ و ۱۹۹۰ شکوفا شد و در حال حاضر نیز ادامه دارد. اما تفسیر بلاغی متون مقدس از عصر هلنیستی^۳ وجود داشته است. بسیاری از مفسران اولیه مسیحی و برخی یهودیان که در سنت بلاغی یونانی-رومی تحصیل کرده بودند، کتاب مقدس را بر اساس معیارهای بلاغی مورد مطالعه قرار می‌دادند. سنت بلاغی کلاسیک در دوره قرون وسطی ادامه یافت و در مفسران پیش از اصلاحات و دوره اصلاحات مانند اراسموس^۴، جان کالوین^۵ و فیلیپ ملانچتون^۶ منعکس شده است. گاهی دانشمندان قرن بیستم برای تفسیر متون عهد جدید به بلاغت کلاسیک روی می‌آوردند. اما «چرخش بلاغی»، یک جنبش فرا رشته‌ای در سراسر علوم انسانی، علوم اجتماعی، و حتی علوم طبیعی، موجب درک تازه‌ای از ارزش زبان در عمل و ظرفیت آن برای شکل‌دهی به باور و رفتار شد. ظهور مجدد نقد بلاغی در دهه ۱۹۶۰ بر طراحی ادبی، به ویژه جنبه هنری آن، به جای قدرت متقاعدکنندگی آن تأکید داشت^۷. اما زمانی که دانشمندان کتاب مقدس و اندیشمندان بلاغت آن به کتاب‌های راهنمای بلاغت یونانی و لاتین بازگشتند، متوجه شدند که چگونه این منابع ادبیات اولیه مسیحیت را روشن و واضح می‌سازد.

وابستگی افراطی به آثار کلاسیک

لورن پرنو^۸، بلاغت را «یکی از ستون‌های تمدن یونانی-رومی» توصیف می‌کند که حاکی از آگاهی گسترده از فرهنگ بلاغی در میان مردم جوامع یونانی و لاتین زبان است^۹. گونه‌های بلاغی استاندارد در همه انواع ادبیات دوره باستان دیده می‌شود.

خوشبختانه، محققان از منابع فراوانی برای درک بلاغت یونانی و لاتین برخوردارند: رساله‌های رسمی، کتاب‌های تمرین^{۱۰}، نوشته‌هایی درباره سخنرانان و سخنرانی‌های واقعی، و حتی سخنرانی‌های تخیلی. تکنیک‌های بلاغی کلاسیک زمینه‌ای آموزنده برای تفسیر بسیاری از ادبیات اولیه مسیحی فراهم می‌کند.

متداولترین کتاب‌های راهنمای بلاغت، "رتوریک"^{۱۱} ارسطو، "داینوتیونه"^{۱۲}، "د اوراتوره"^{۱۳} و "پارتیشیونه اوراتوریا"^{۱۴} از سیسرو، "موسسه سخنوری"^{۱۵} از کوئینتیلیان، و "رتوریکا آد هرنيوم"^{۱۶} ناشناسی که به سیسرو نسبت داده شده است، میباشند. در مورد مسائل سبک، دانشمندان معمولاً به "پوئیکا"^{۱۷} ارسطو، همراه با "لانگینوس"^{۱۸}، درباره‌ی بلندمرتبه^{۱۹} و "سودو-دمتریوس"^{۲۰}، درباره‌ی سبک^{۲۱} ارجاع میدهند. منابع اصلی برای کتاب‌های تمرین شامل آثار "آلیوس تئون"^{۲۲}، "سودو-هرموزنس"^{۲۳}، "آفتونیوس سوفیست"^{۲۴}، "نیکولاس سوفیست"^{۲۵}، و دو رساله‌ی قرن دوم یا سوم پیش از میلاد، "درباره‌ی اختراع"^{۲۶} و "درباره‌ی روش قدرتمندی"^{۲۷} می‌باشند. نقد بلاغی در دوره نخستین عمدتاً به کتاب‌های راهنما توجه داشت، اما تحقیقات اخیر بر کتاب‌های تمرین تأکید می‌کند، زیرا این کتاب‌ها با دقت بیشتری فرهنگ رایجی را که نوشته‌های عهد جدید را شکل داده است^{۲۸}، منعکس می‌کنند.

در گذشته، سه گونه از بلاغت را شناسایی می‌کردند که هر کدام به موقعیت عمومی مناسب خود اختصاص داشت. بلاغت قضایی (یا پزشکی قانونی)^{۲۹} در درجه اول به دادگاه تعلق دارد و شامل موضوعاتی درباره واقعیت‌ها و عدالت است. این گونه از بلاغت به طور کلی به رویدادهای گذشته می‌پردازد. جایگاه بلاغت مشورتی^{۳۰} در مجلس قانونگذاری است، جایی که شهروندان در مورد سودمندترین اقدام بحث می‌کنند. این گونه از بلاغت نظر به آینده دارد. بلاغت‌های اپیدیکتیک (یا تشریفاتی)^{۳۱} ممکن است در یک جشن یا تشییع جنازه رخ دهد و هدف آن ترویج یا ناامید کردن ارزش‌های خاصی مانند خوب و بد (فضیلت و رذیلت) یا افتخار و شرم است. از جهت مهم دیگر، این بلاغت از زمان فراتر می‌رود، زیرا این ارزش‌ها اموری ابدی تلقی می‌شوند. سخنرانی‌ها و سایر اسناد اغلب از مرزهای این گونه‌ها تجاوز می‌کنند، اما مطالعات حائز اهمیت، متون کتاب مقدس را با گونه‌های بلاغی خاص شناسایی کرده‌اند و آنها را منحصراً بر اساس همین معیار تفسیر کرده‌اند.

ارسطو به ویژه به قدرت منطقی بلاغت توجه داشت، روشی که گویندگان می‌توانند ادعای خود را «اثبات» کنند. او و دیگران بین برهان‌های غیر مصنوعی (غیر هنری) و مصنوعی (هنرمندانه) تمایز قائل شدند. یک دلیل غیر مصنوعی از مطالبی استفاده می‌کند که آماده ارائه هستند، مانند حقایق یک پرونده، اسناد، و شهادت پیشین. برهان‌های مصنوعی از ارتباط گیرنده می‌خواهد که مقایسه‌ها و تضادها را ابداع کند یا موضوعی را در یک بافتار بزرگتر قرار دهد. این تمایز مخصوصاً برای پولس مهم است، که اغلب خود را مشغول استدلال‌هایی می‌دید که احتمالاً برای مخاطبانش اموری برخلاف عقل سلیم بود. به عنوان مثال، پولس به شدت به ابراهیم، اولین فرد در عهد که ختنه شده، تکیه می‌کند تا استدلال کند که اعضای غیر یهودی جامعه [مسیحی] دقیقاً با امتناع از ختنه، فرزندان ابراهیم می‌شوند (رومیان ۴: ۱-۲۵؛ غلاطیان ۳: ۶-۹). یکی از دلایلی که بسیاری از محققان بر این باورند که پولس نامه‌های شبانی (۱ و ۲ تیموتائوس، تیتوس) را نوشته است، سطح پایین ابداع بلاغی آنهاست. نامه‌هایی که

قطعا نوشته پولس است، برهان‌های مصنوعی بدیعی را ارائه می‌کنند، در حالی که نامه‌های شبانی بر آموزه‌های از قبل تثبیت شده تکیه دارند.

نظریه بلاغی سه گونه متقاعدسازی را ارائه می‌کند. ایتوس^{۳۱} به شخصیت گوینده و توانایی او برای نشان دادن خود به عنوان فردی که موضوع بحث را می‌داند، حسن نیت دارد و فضیلت را تجسم می‌بخشد، اشاره می‌کند. پاتوس^{۳۲} شامل تأثیر ارتباط بر مخاطب، به ویژه برانگیختن احساسات اوست. لوگوس^{۳۳} نیروی منطقی کنش گفتاری را توصیف می‌کند. اکثریت قریب به اتفاق نقد بلاغی کتاب مقدس به بررسی موضوعات لوگوس می‌پردازد، اما مفسران به ایتوس و پاتوس نیز توجه کرده‌اند. مردم دوره باستان ساختارهای استاندارد را برای سخنرانی‌های عمومی پیشنهاد کرده‌اند. در باب تقسیم‌بندی سخنوری^{۳۴}، سیسرو^{۳۵} چهار بخش را برای یک سخنرانی پیشنهاد می‌کند: روایت وضعیت^{۳۶}، برهان^{۳۷}، مقدمه^{۳۸} و نتیجه^{۳۹}. سیسرو روایت و برهان را به عنوان قلب گفتار مشخص می‌کند که با شروع و پایان گفتار با ایجاد رابطه بین گوینده و شنوندگان (ایتوس) و با ایجاد جذابیت‌های احساسی بر مخاطب تأثیر می‌گذارد (پاتوس). اما مردم دوره باستان دریافته بودند که هر موقعیتی منحصر به فرد است. به عنوان مثال، یک سخنرانی قضایی ممکن است شامل رد استدلال‌های ارائه شده و یا احتمالاً ارائه شونده توسط طرف مخالف^{۴۰} باشد.

کتاب‌های راهنمای بلاغت و کتاب‌های تمرین همچنین اجزای اصلی ترکیب‌بندی را فراهم می‌کنند. همانطور که گیتاریست‌ها پیشرفت موسیقی بلوز^{۴۱} خود را فرا می‌گیرند، دانش‌آموزان دوره باستان تکنیک‌های رایج بلاغی یا توپوس‌ها^{۴۲} را تمرین می‌کردند. دستور این توپوسها منابعی را فراهم می‌کرد که نویسندگان و سخنرانان می‌توانستند بداهه نوازی کنند^{۴۳}. اگرچه ارسطو یک رساله کامل را به موضوعات اختصاص داده است، متخصصان توپوس‌ها را به عنوان یک بعد دیرپا^{۴۴} از بلاغت باستان می‌شناسند^{۴۵}. یک گوینده نیازی به اختراع توپوسها از ابتدا ندارد؛ بلکه دربرگیرنده موضوعات «قدیمی تثبیت شده و مختص یک فرهنگ» مانند ممکن و غیرممکن، مصلحت در مقابل دشوار، یا مقایسه بین کوچکتر و بزرگتر است (به ارسطو مراجعه کنید، Rhet. ۲. ۱۸-۱۹)^{۴۶}. مانند الگوهای رفتاری در رسانه‌های اجتماعی معاصر، توپوسها مقوله‌های آشنا را برای مقاصد بدیع تطبیق می‌دهند.

کتاب‌های تمرین توصیه‌هایی را برای تفصیل ارائه می‌دهد، و لیستی از استراتژی‌هایی را تهیه می‌کند که یک اثر را شکل می‌دهد. یکی از این ابزارها chreia است، تصویر مختصری که ویژگی‌های متمایز یک قهرمان را نشان می‌دهد. اناجیل و اعمال رسولان تمایل دارند به سرعت از یک چنین صحنه‌ای به صحنه دیگر پرش کنند، ویژگی‌ای که در زندگی نامه‌های دوره باستان رواج دارد. اگر چه chreia مختصر است، دانش‌آموزان تکنیک‌هایی را برای تفصیل آن یا در صورت لزوم متراکم کردن آن تمرین می‌کردند. به عنوان مثال، داستان‌های شفابخشی در عهد جدید یک ساختار اصلی دارند: بیشتر آنها بیان می‌کنند که شخص شفا یافته در گذشته چه رنج‌هایی را متحمل شده است و/یا واکنش عمومی به یک شفایابی معجزه‌آسا را به تصویر می‌کشند. نویسندگان کتاب مقدس اغلب آن عناصر مشترک را تغییر می‌دهند یا جزئیات را برای ارائه یک نقطه تأکید اضافه می‌کنند. برای

مثال، زمانی که جذامی مرقس مطمئن نیست که عیسی مایل است او را پاک کند (مرقس ۱: ۴۰-۴۵) یا اینکه مرد نابینا برای شفای خود به دو لمس و مقداری بذاق دهان نیاز دارد (۸: ۲۲-۲۶).

نامه پولس به غلاطیان یک آزمایشگاه اولیه برای نقد بلاغی فراهم کرده است. هانس دیتز بتز^{۴۷}، غلاطیان را به عنوان «نامه مدافعه جویانه»، استفاده پولس از بلاغت قضایی برای دفاع از خدمت خود، تفسیر کرده است. بتز چارچوب نامه‌ای این متن را از بدنه استدلال پولس جدا کرده و البته این دو عنصر را به هم مرتبط می‌داند. برای مثال، بخش ضمیمه^{۴۸} این نامه (غلاطیان ۶: ۱۱-۱۸) به عنوان نتیجه‌ای که برای برانگیختن احساسات خاص در مخاطب طراحی شده است، دو برابر می‌شود. بین خوشامدگویی و نتیجه‌گیری غلاطیان، هر بخش از نامه از ساختار متعارف یک سخنرانی باستانی پیروی می‌کند: مقدمه (۱: ۶-۱۱)، روایت وضعیت (۱: ۱۲-۲: ۱۴)، ایده اصلی یا پیشنهاد پولس (۲: ۱۵-۲۱)، و اثبات (۳: ۱-۴: ۳۱). بتز پیشنهاد می‌کند که ۵: ۱-۶: ۱۰ یک نصیحت که یک بخش ساختاری رایج در میان نامه‌ها که جزء اصلی گفتارهای دوره باستان نیست را تشکیل می‌دهد. به گفته بتز، دفاعیه پولس به منزله دفاع از خدمت او از روح القدس به غیریهودیان است: پولس نه از رفتار خود بلکه از پیام خود و قدرت روحانی که در آن حضور دارد دفاع می‌کند.

به گفته بتز، پولس با چالش‌های سختی روبرو شده است. او نمی‌توانست شخصاً غلاطیان را مورد خطاب قرار دهد و استدلال او به شدت به تجربیات معنوی ذهنی متوسل می‌شود. بنابراین، پولس استدلال منطقی خود را با قاب بندی نامه با توسل به جادو تکمیل می‌کند و تهدید می‌کند که مخالفان خود را نفرین می‌کند (۱: ۸-۹) و کسانی که به انجیل او پایبند هستند (۱۶: ۶) را برکت می‌دهد.

... اندکی پس از ظاهر شدن تفسیر غلاطیان بتز، جورج آ. کندی برنامه بزرگی را در تفسیر بلاغی عهد جدید راه اندازی کرد. کندی که کلاسیک‌گرا^{۴۹} بود، چندین اثر قطعی درباره سنت بلاغی یونانی-رومی و تأثیر آن منتشر کرده بود. تفسیر عهد جدید از طریق نقد بلاغی اثر کندی در سال ۱۹۸۴، روشش را در عمل از طریق مطالعات موردی متعدد، از جمله نقد کار بتز، نشان می‌دهد، اما اهمیت اصلی آن در ارائه یک روش منسجم برای تفسیر بلاغی است: (۱) تعریف واحد متنی برای تحلیل؛ (۲) شناسایی وضعیت بلاغی. (۳) نامگذاری موضوعی که متن به آن پرداخته است، از جمله ماهیت آن به عنوان بلاغت قضایی، مشورتی، یا بیان نمایشی یا منافرات^{۵۰}. (۴) تجزیه و تحلیل ترتیب یا بخش‌های بلاغی متن؛ (۵) بررسی سبک متن و ابداع آن، ساخت استدلال. و (۶) ارزیابی اثربخشی متقاعدکننده متن در موقعیت بلاغی آن. اگرچه همیشه ذکر نشده است، اما رویکرد کندی برای بسیاری از تحقیقات عهد جدید اساسی است و در متون کتاب مقدس عبری نیز به کار رفته است.

مفسران گاهی اوقات نقد بلاغی را برای انجام بازسازی تاریخی اعمال می‌کنند. بلاغت همیشه به یک بافتار خاص می‌پردازد، ضرورتی که توسط عواملی مانند مخاطبان و بافتار اجتماعی محدود می‌شود، و نیز حقایق در دست. برای مثال، اگر بتوانیم زمینه تاریخی یک متن را از راهبردهای بلاغی آن استنتاج کنیم، ممکن است توجه پولس به جنسیت و تمایلات جنسی در اول قرن‌تین را به عنوان تلاش او برای کنترل انبیاء زن در میان آن جماعت‌ها تفسیر کنیم. این پروسه یک منطق مشتمل بر دور اما

اجتناب ناپذیر را در بر دارد: ما از درک بلاغی خود برای شکل دادن به تخیل تاریخی خود استفاده کنیم، سپس تاریخ را به بافتاری برای خوانش بلاغی تبدیل کنیم.

«تناسب» بین توصیه های بلاغی باستانی و متون کتاب مقدس در بهترین حالت، غیریکنواخت است. داستان ها و نامه ها ممکن است شامل سخنرانی باشند، اما خودشان سخنرانی نیستند. علاوه بر این، مردم باستان ها به تجسم توجه عمیقی داشتند، یعنی: حالت، لحن، ریتم و سبک. خوانندگان مدرن کاملاً هماهنگ ممکن است در سبک شناسی باستان تخصص کسب کنند، اما ما فقط زمانی می توانیم حدس بزنیم که نوبت به اجرای مجسم متون باستانی می رسد. و اگرچه خوانندگان امروزی فقط به محصولات ادبی تمام شده دسترسی دارند، مردم باستان به آماده سازی، به ویژه حافظه اهمیت زیادی می دادند.

دلیل محکمی مطرح شده است که پولس، که نامه هایش شدیدترین زمینه را برای نقد بلاغی کتاب مقدس فراهم می کند، آموزش بلاغی رسمی ندیده است. او احتمالاً شایستگی خود را در این زمینه به طور غیر رسمی به دست آورده است^{۹۱}. به این دلایل و دلایل دیگر، کارشناسان در مورد اینکه آیا خواندن یک نامه یا قسمتی از یک انجیل بر اساس قراردادهای کلاسیک سخنرانی عمومی منطقی است یا خیر بحث می کنند. از سوی دیگر، نامه های پولس احتمالاً توسط فرستادگانش با صدای بلند خوانده می شد، فضایی شبیه سخنرانی، و روایات باستانی که اغلب شامل سخنرانی ها می شد. این واقعیت ها مرزهای بین بلاغت عمومی و متن ادبی را محو می کند. شناخت این پیچیدگی ها مفید است.

تفسیر جامعه‌شناختی و تحقیقات میان‌رشته‌ای

تفسیر جامعه‌شناختی و بلاغی، نقد بلاغی را با بینشهای علوم اجتماعی ادغام میکند. فرهنگ‌های کتاب مقدس و هم‌ریشه با فرهنگ‌های مدرن متفاوت بودند. به عنوان مثال، نویسندگان عهد جدید در مورد افتخار و شرم سخن می‌گفتند؛ آنها به تسخیر ارواح، نفرین کردن دشمنان خود، و هشدار در مورد چشم زخم باور داشتند؛ آنها جهانی را فرض می‌کردند که در آن کالاهای اجتماعی و مادی محدود بودند؛ و آنها ناپاکی آیینی را بیشتر به عنوان تجاوز از مرزها تلقی می‌کردند تا حالتی از گناه. به طور طبیعی، بلاغت آنها به فرضیات فرهنگی خودشان می‌پرداخت، نه فرضیات خوانندگان مدرن. علوم اجتماعی میتوانند به ما کمک کنند تا این پویایی‌ها را درک کنیم.

ورنون کی. رایبیز^{۹۲} اصطلاح تفسیر جامعه‌شناختی و بلاغی (SRI) را هنگام ادغام نقد بلاغی و علمی اجتماعی معرفی کرد، راه را برای انواع دیگر تحقیقات میان‌رشته‌ای گشود. او همچنین در تحقیقاتی شرکت داشت که بر آموزشهای بلاغی موجود در پروجیمناسماتا تأکید داشت، بیش از کتاب‌های راهنمای بلاغت، و به ویژه به ابزارهای کوچکی مانند "حکایت آموزنده"^{۹۳} و "برهان موجز"^{۹۴} توجه ویژه‌ای می‌پرداخت^{۹۵}.

همانطور که دیدیم، "حکایت آموزنده" شخص را از طریق روایت‌های مختصری که تجسم شخصیت یا رفتار آن شخص است، تعریف می‌کند. "برهان موجز" اعتقادات اصلی یک گروه اجتماعی را آشکار می‌کند. "برهان موجز" یک قیاس اختصاری است. این یک نتیجه‌گیری و مقدمه حمایتی را بدون املای مقدمه دیگری ارائه می‌دهد که استدلال را کامل می‌کند. برای مثال، به ۱ تسالونیکیان^{۹۶} ۴:۱۴ توجه کنید: «زیرا اگر باور داشته باشیم که عیسی مُرد و برخاست، خدا نیز کسانی را که از طریق عیسی در

خواب هستند، برخواهد انگیخت». پولس بخشی از استدلال را بیان نمیکند، و آن هم بخش مهمی است. چرا، کسی ممکن است پرسد، رستاخیز عیسی تضمینی برای رستاخیز خود ماست؟ پاسخ باید در فرضیات اساسی یهودیت باستان و مسیحیت نوظهور باشد. دو احتمال بلافاصله به ذهن میرسد: اول، اگر خدا وفادار باشد، خدا برای مؤمنان همان کاری را انجام خواهد داد که برای عیسی انجام داده است؛ دوم، باور به رستاخیز باستانی مربوط به افراد منزوی نیست، حتی عیسی، بلکه به کل مردم خدا مربوط میشود. اگر کسی یکی یا هر دوی این فرضیات را باور داشته باشد، استدلال پولس منطقی است. انتیمم بخشی از استدلال را فراهم میکند اما این فرضیات کلیدی را حذف میکند. این فرضیات بیان نشده، اعتقاداتی را آشکار میکنند که پولس انتظار دارد تسالونیکیها^{۵۷} با آنها مشترک باشند.

پروژه رابینز^{۵۸} همچنان در هماهنگی با سایر دانشمندان در پروژه بلاغت دینی باستان در حال توسعه است و به طور پیوسته ابعاد جدیدی به خود میگیرد. رابینز و همکارانش استدلال میکنند که دسته‌بندی‌های بلاغت کلاسیک نمیتوانند دامنه وسیع بلاغت مسیحی اولیه را دربرگیرند^{۵۹}. رابینز و همکارانش از مفسران دعوت می‌کنند که پنج بافت متن را بررسی کنند:

- بافت درونی: دینامیک‌های ادبی و بلاغی تکرار، توسعه، و استدلال؛
 - بافت میان‌متنی: روش‌هایی که یک متن با سایر توسعه‌ها در زمینه فرهنگی خود تعامل دارد؛
 - بافت اجتماعی و فرهنگی: توپوهای (مکان‌های)^{۶۰} اجتماعی یک دنیای فرهنگی (توجه داشته باشید که بین بافت دوم و سوم برخی همپوشانیها وجود دارد)؛
 - بافت ایدئولوژیک: چیزهایی که نویسندگان، مخاطبان، و خوانندگان فرض میکنند یا به عنوان خوب و درست در مورد اخلاق، روابط، اقتدار، و سایر واقعیتهای اجتماعی ترویج میکنند؛ بافت مقدس: نحوه ارتباط متن با موجودات مقدس، نهادها و واقعیت‌ها و جهان هستی.
 - بافت مقدس: روشی که یک متن به موجودات مقدس، نهادها، و واقعیتهای مقدس و به کیهان مرتبط می‌شود^{۶۱}.
- مدل رابینز گسترش یافت تا مجموعه‌ای از بلاغت‌ها، شش جریان از گفتمان اولیه مسیحیت را بیان کند که دارای توپوهای متمایز (هر دو موضوع در مفهوم معاصر و فضاهاى مفهومی)، تصاویر و منطق است: حکمت، نبوی، آخرالزمان، پیش‌آفرینش، کاهنان، و معجزه. برای مثال، اگر بلاغت کاهنی فضاهاى اجتماعى مرتبط با معابد را پیش‌زمینه کند، گفتمان آخرالزمانی دادگاه آسمانی را توصیف می‌کند که در آن خدا به عنوان پادشاه حکم می‌کند. با تکیه بر مفهوم آمیختگی مفهومی در علوم شناختی، تفسیر SRI معاصر اغلب شامل ترسیم چگونگی ترکیب نویسندگان منابع یک یا چند بلاغت برای جعل استدلال‌های بدیع است^{۶۲}. ممکن است اختلاط مفهومی فراتر از چارچوب رتورولکتس اعمال شود. به عنوان مثال، مکاشفه اورشلیم جدید را همزمان به عنوان یک عروس و به عنوان یک شهر به تصویر می‌کشد^{۶۳}. وقتی ذهن ما این دو تصویر را تار می‌کند چه اتفاقی می‌افتد؟
- دست اندرکاران تفسیر اجتماعی-گفتاری (SRI)، که توسط رابینز پیشگام بود، اصرار دارند که این تفسیر «به جای یک روش، یک روش تحلیلی»^{۶۴} است. این رویکرد مطمئناً سازگار است و برای انواع نوآوری‌های نظری باز است. اما همچنین نسبتاً جامع

است، با تعهدات فلسفی متمایز، قضاوت‌های انتقادی رایج و سؤالات تفسیری استاندارد. بنابراین، نباید تعجب کنیم که سایر محققانی که بلاغت را با تحلیل علمی-اجتماعی آمیخته اند، هنوز کار خود را اجتماعی-گفتاری توصیف می‌کنند. خصوصاً در این زمینه، ممکن است مجموعه‌ای از تفسیرهای اجتماعی-گفتاری بن ویدرینگتون سوم در مورد اسناد عهد جدید باشد، مانند تفسیر فیلمون که در زیر مورد بحث قرار گرفته است.

ادبیات و بلاغت معاصر

انتقاد بلاغی کتاب مقدس در دهه ۱۹۶۰ با تأکید بر سبک ادبی احیا شد، سپس با تکیه بر تمرینات بلاغی یونانی-رومی مرزهای خود را محکمتر کرد. اما در دهه‌های ۱۹۸۰ و ۱۹۹۰، برخی از منتقدان بلاغی به جنبشهای معاصرتر در نظریه بلاغی، نقد ادبی، و مطالعات فرهنگی روی آوردند. ویلهلم وولتر برنامه‌ای بزرگ و چندرشته‌ای در بلاغت دینی را آغاز کرد که تنها به بلاغت‌های خاص نویسنده و مخاطب یک اثر توجه نمی‌کرد، بلکه به آن‌هایی که در هر لحظه از تاریخ برای خوانندگان در دسترس بود نیز توجه داشت. برنامه او خواستار ارزیابی تأثیر بالقوه یک متن بر خوانندگان در هر زمینه فرهنگی است. وولتر انتقادی را که تنها کاتالوگی از استراتژی‌های بلاغی یک متن را ارائه می‌دهد، حتی کارهای قبلی خودش را، رد کرد و خواستار تفسیری شد که با «دینامیک‌های همیشه عمیق‌تر شناسایی شخصی یا اجتماعی و تحول»^{۶۵} درگیر شود.

داستانها به اندازه سخنرانی‌ها و نامه‌ها اهداف بلاغی دارند.^{۶۶} به عنوان مثال، من در حال حاضر رمانی را می‌خوانم که شامل تصویرسازی‌های پیچیده‌ای از فلسطینی‌ها و اسرائیلی‌ها در هنگام تعامل با یکدیگر است. هر شخصیت ویژگی‌های دلسوزانه‌ای دارد. بیشتر آنها فرضیات فرهنگی ناخوشایندی در مورد دیگران دارند. طراحی بلاغی رمان، خوانندگان را ترغیب می‌کند که برای همه این شخصیت‌ها آرزوی خوبی کنند و آنها را در مورد پیچیدگی‌های واقعیت فلسطینی-اسرائیلی آموزش می‌دهد.^{۶۷} رابیان کتاب مقدس کار مشابهی انجام می‌دهند: اگر شاگردان عیسی گاهی اوقات کارهای قهرمانانه انجام دهند اما اغلب در درک یا رفتار مناسب ناکام بمانند، این الگوها خوانندگان را در مورد چگونگی درک و پیروی از عیسی راهنمایی می‌کنند.^{۶۸}

شاید به این دلیل که کتاب مکاشفه و گفتمان آخرالزمانی به طور کلی با مقوله‌های یونانی-رومی مطابقت ندارند، تفسیر بلاغی چند رشته‌ای قابل توجهی ایجاد کرده‌اند.^{۶۹} استفان دی. اولری^{۷۰}، استاد ارتباطات، نظریه‌ای درباره استدلال هزاره ایجاد کرد که آن را برای واعظان آخرالزمان مانند ویلیام میلر، هال لیندزی، پت رابرتسون و خود مکاشفه به کار برد. اولری استدلال کرد که بلاغت هزاره به سه موضوع اصلی می‌پردازد: شر، زمان، و اقتدار (یا اخلاق). هزاره‌سالاری که اعلام می‌کند خدا قاطعانه بر شر غلبه خواهد کرد، باید به دو سؤال زمان و اختیار بپردازد: خدا چه زمانی این کار را انجام خواهد داد، و شما از کجا می‌دانید؟^{۷۱} می‌توانیم از بینش اولری^{۷۲} استفاده کنیم و بپرسیم که چگونه جان^{۷۳}، صدای مکاشفه، اخلاق او را تثبیت می‌کند، اقتدار وادار کردن اطاعت را در میان مجالسی که او خطاب می‌کند، و چگونه جان آن مجامع را از وفاداری به روم منصرف می‌کند.^{۷۴} یا ممکن است بلوک‌های سازنده یا توپوهایی را که ادبیات آخرالزمانی باستانی یهودی و مسیحی را شکل می‌دهند بررسی کنیم.^{۷۵} نمادهای پرشور مکاشفه دعوت به بررسی دقیق بلاغت تصویری می‌کنند، چیزی که رابینز آن را رتوریک نویسی می‌نامد. در بالا به تصویرگری عروسی در مکاشفه اشاره کردیم، که لین ر. هوبر آن را از طریق نظریه استعاره باستانی و معاصر تفسیر می‌کند.^{۷۶}

سایر دانشمندان، مانند مگان ر. هنینگ^{۷۷} و رابین ج. ویتاکر^{۷۸}، ادبیات آخرازمانی را از منظر اکفراسیس، عمل قرار دادن چیزی "پیش چشم" (پسودو-هرموژنس، پروگ. ۲۲؛ تئون، پروگ. ۱۱۸) میخوانند. خوانندگان از طریق قرن‌ها از توصیف هومر^{۷۹} از سپر آشیل^{۸۰} (ایل. ۴۷۸/۱۸ ۶۰۸)، که توسط ویرژیل^{۸۱} (آئن. ۶۳۳/۸ ۲۲۶) تقلید شده است، به عنوان نمونه‌ای از اکفراسیس پیچیده تعجب کرده‌اند. تصویرگری مکاشفه از اورشلیم جدید و دیگر چشم‌اندازها در چنین توصیفات دقیقی غرق میشوند^{۸۲}. هنینگ^{۸۳} به تصویرگری‌های دقیق از هادس در ادبیات یونانی و لاتین اشاره میکند و استدلال میکند که آخرازمانهای مسیحی اولیه پطرس و پولس از تصویرگریهای پیچیده از شکنجه برای حرکت دادن مخاطبان خود به سمت رفتار تایید شده استفاده میکنند^{۸۴}. ویتاکر^{۸۵} به تصویرگریهای گرافیکی مکاشفه از خدا، عیسی و مکانهای آسمانی می‌پردازد. این صحنه‌ها در مقابل بلاغت تصویری غالب رم و خدایانش که از طریق بناها و معابد در شهرهای آسیای رومی نمایش داده می‌شوند، قرار می‌گیرند. تصاویر مکاشفه به طور دراماتیک حضور خدا را در میان شنوندگان اولیه خود به نمایش می‌گذارند^{۸۶}.

بلاغت و اخلاق

الیزابت شوسلر فیورنزا^{۸۷}، اولین زنی که به عنوان رئیس انجمن ادبیات کتاب مقدس انتخاب شد، با اشاره به تنظیمات بلاغی آن، سخنرانی ریاست خود را آغاز کرد. با جلب توجه به مسئولیت عمومی، سیاسی و اخلاقی دانش کتاب مقدس، شوسلر فیورنزا این حوزه را به شکل بلاغی تعریف کرد. تفسیر، او آن زمان و هم اکنون استدلال میکند، "شامل علایق، ارزش‌ها و چشم‌اندازها" است و بازتابی از زمینه‌های اجتماعی و تعهدات افرادی است که در آن فعالیت می‌کنند. در سال ۱۹۸۷، دانش کتاب مقدس به ندرت موقعیت‌های اجتماعی مفسران را بررسی می‌کرد، واقعیتی که تغییر کرده است اما تنها تا حدی. شوسلر فیورنزا که صراحتاً به عنوان یک فمینیست نوشت، از مفسران خواست تا روابط خود با قدرت اجتماعی را تحلیل کنند. بلاغت تفسیری انتقادی او، هدف نهایی را که در آن مفسران به دنبال اجماع بودند، تصور نمیکرد، بلکه تعاملی متنوع، پویا و انتقادی از صداها، علایق و خوانشها را می‌دید^{۸۸}.

چالش شوسلر فیورنزا، با تفسیر فمینیستی، عجیب و غریب، جهانی، ناتوان‌محور و حساس نژادی و قومی طنین‌انداز می‌شود. سهم متمایز او در جذابیت او به بلاغت به عنوان یک شی و هم به عنوان وسیله‌ای برای تفسیر نهفته است، دیدگاهی که وولتر احتمالاً از آن استقبال می‌کند و دیدگاهی که تأثیر گسترده‌ای به دست آورده است^{۸۹}. جایگاه بلاغت و تفسیر در رابطه با قدرت نهادی و فرهنگی در مطالعات فرهنگی به خوبی تثبیت شده است^{۹۰}. متأسفانه، به نظر من، پژوهش‌های انجیلی بلاغی معاصر به ندرت نقش اجرایی آن را در نظر می‌گیرند.

اخلاق انتقادی مانند شوسلر فیورنزا نحوه برخورد ما با موضوعی مانند رابطه کتاب مقدس با امپراتوری را تغییر خواهد داد. امپراتوری به موضوع اصلی تحقیق، به ویژه برای محققان عهد جدید تبدیل شده است^{۹۱}. این موضوع نیاز به حساسیت بلاغی دارد: اگر روم از طریق متون ادبی، کتیبه‌ها، سکه‌ها، و معماری، قدرت و جلال خود را ترویج می‌کرد، پس مسیحیان اولیه به این واقعیت‌ها از طریق وسایل بلاغی پاسخ داده بودند. با این حال، تنها اقلیتی از دانشمندانی که این کار را انجام میدهند، تحقیقات مربوط به امپراتوری در جهان مدرن یا اینکه چگونه کار تفسیری خودشان به امپریالیسم تجاری، فرهنگی، و نظامی مرتبط است،

را در نظر میگیرند^{۹۲}. سوالاتی که ما در مورد متون کتاب مقدس و امپراتوریهای باستانی میپرسیم، نشان دهنده دخالت خودمان در واقعیت‌های امپراتوری امروزی است.

فیلمون^{۹۳}: مطالعه موردی

رساله فیلمون عهد جدید چالش‌های جدی برای مفسران ایجاد می‌کند. خطاب به شخصی به نام فیلمون است که ظاهراً شخصیتی برجسته در میان مؤمنان است زیرا یک مجلس یا کلیسا در خانه او تشکیل می‌شود. اگرچه پولس مستقیماً فقط با فیلمون صحبت می‌کند، سلام نامه به آفیا، ارکیپوس و کل مجمع نیز می‌پردازد. پولس می‌نویسد تا از یکی از اونسیموس در مورد رابطه اش با فیلمون و پولس دفاع کند.

اما پیچیدگی‌ها فراوان است. بیشتر مفسران، اما نه همه، اونسیموس را به عنوان برده فیلمون در نظر می‌گیرند^{۹۴}. نام اونسیموس به معنای چیزی شبیه به "مفید" است و ممکن است به یک شخص برده داده شده باشد^{۹۵}. خود نامه به او به عنوان "دیگر برده نیست" (فیلمون ۱۶) اشاره میکند. با این حال، حتی اگر بپذیریم که اونسیموس برده است، ما هنوز پیشینه او را نمیدانیم. چگونه اونسیموس برای دیدار با پولس به زندان آمد: آیا از صاحب خود گریخت، آزادی داشت که با پولس دیدار کند، یا فیلمون او را فرستاد؟ هر یک از این سناریوها پیچیدگیهای دیگری را در مورد پیامدهای قانونی و اجتماعی موقعیت باز میکند^{۹۶}. علاوه بر این، پولس پیشنهاد میکند که هر بدهی که اونسیموس به فیلمون دارد را پرداخت کند، که نشان میدهد اونسیموس به نوعی در اشتباه است. اما پولس هرگز بدهی را نام نمیبرد، بلکه پیشنهاد میکند که فیلمون اصلاً به دنبال بدهی نباشد (۱۸-۱۹)، نکته‌ای که به آن بازخواهیم گشت.

همچنین مشخص نیست که پولس دقیقاً از فیلمون می‌خواهد که برای اونسیموس و برای خودش چه کند. یکی از مفسران ادعا می‌کند که پولس «جسورانه» به دنبال رهایی اونسیموس است، در حالی که دیگری اتفاق را «معنای روشن» پولس توصیف می‌کند^{۹۷}. مستقیم‌ترین درخواست او این است که فیلمون بپذیرد یا خوش آمد بگوید. مستقیم‌ترین درخواست او این است که فیلمون آنسیموس را مانند خود پولس بپذیرد یا از او استقبال کند (۱۷). پولس همچنین به زبان خویشاوندی استناد می‌کند و از فیلمون دعوت می‌کند تا اونسیموس را «دیگر نه به‌عنوان برده‌دار، بلکه بیشتر از یک برده، به‌عنوان یک برادر محبوب بدانند. . . هم در جسم و هم در خداوند» (۱۶). عبارت "در جسم و در خداوند" نشان می‌دهد که پولس هم موقعیت اجتماعی و قانونی و هم روابط معنوی را در نظر دارد. اما پولس مستقیماً خواستار آزادی اونسیموس نیست، و روشن نیست که او آنسیموس را به معنای واقعی کلمه یک فرد برده اما از نظر روحانی برادر می‌داند^{۹۸}.

این عوامل باعث می‌شود که مفسران با داده‌های کمتری نسبت به آنچه ما می‌خواهیم قضاوت کنند. پولس به سادگی از نوشتن آنچنان واضح که ما می‌خواهیم خودداری می‌کند. همانطور که لوید آ. لوئیس^{۹۹} بیان میکند، ما آرزو می‌کنیم که او مطالبه کند یا دستور دهد: او درخواست تجدید نظر را انتخاب می‌کند (آیه ۹). ما آرزو می‌کنیم که پولس در مورد اونسیموس بگوید: "روزی برده بود، اما اکنون رهایی یافته است." او آشکارا چنین چیزی نمی‌گوید^{۱۰۰}.

زبان پولس حتی این احتمال را نیز رد نمی کند که پولس از فیلمون می خواهد که اونسیموس را در حالت برده به او بازگرداند. پولس نیز مستقیماً از برده داری به عنوان یک موضوع اخلاقی صحبت نمی کند.^{۱۱}

نقد بلاغی ممکن است به ما کمک کند تا به این چالش ها رسیدگی کنیم، اما یکی دیگر را مطرح می کند: کار بلاغی که خود تفسیر مستلزم آن است. ما تفسیر را در دنیایی انجام می دهیم که به دلیل میراث مدرن برده داری و نژادپرستی عمیقاً بد شکل است. این مشکل به ویژه در ایالات متحده حاد است، جایی که عذرخواهان برده داری اصرار داشتند که پولس با بازگرداندن اونسیموس به برده اش، اقتدار فیلمون را بر اونسیموس تصدیق کند. احیای نژادپرستی عمومی، از جمله درگیری در مورد اینکه آیا مدارس دولتی می توانند تاریخ برده داری در ایالات متحده را تصدیق کنند، زمینه تفسیری ما را تشدید می کند. حتی اگر ما تلاش کنیم، مترجمان نمی توانند از این زمینه اجتناب کنند. بسیاری از ما تمایل داریم که پولس را ضد برده داری تفسیر کنیم. این امکان وجود دارد. اما پل حاضر نیست دقیقاً آنچه را که بسیاری از ما از او می خواهیم بگوید.^{۱۲} از نظر استراتژیک یا نه، ما کار خود را در ارتباط با این واقعیت ها قرار می دهیم.

داستان اونسیموس^{۱۳} بر موقعیت بسیار مورد مناقشه پولس به عنوان یک مرجع مذهبی و اخلاقی است، موضوعی که فراتر از بردگی به جنسیت، جنسیت، حکومت، اقتدار، تنوع و رابطه او با یهودیت گسترش می یابد.^{۱۴} چندین نامه منسوب به پولس به افراد برده دستور می دهد که از صاحبان خود اطاعت کنند (افسیان ۶: ۵؛ کول ۳: ۲۲؛ ۴: ۱؛ تیم ۶: ۱؛ تیت ۲: ۹؛ ۱۰؛ اما اول تیم ۱: ۱۰). محققان منتقد معتقدند که پل نویسنده آنها نیست. نامه های دیگر شامل قسمت هایی است که ممکن است به عنوان تضعیف بردگی خوانده شود (اول قرنتیان ۷: ۲۱؛ ۲۴؛ غلاط ۳: ۲۹). در مورد این موضوع چیزهای زیادی برای گفتن وجود دارد، اما فیلمون توجه ما را به روش های خاصی جلب می کند.^{۱۵} ممکن است اونسیموس واقعاً برده شود، و پولس ممکن است از آزادسازی او دفاع کند، اما این حقایق ثابت نمی کند که پولس به طور کامل برده داری را تضعیف می کند. در واقع، پولس به وضوح اقتدار فیلمون بر اونسیموس را تصدیق می کند، نکته ای که طرفداران برده داری آمریکایی مطرح کردند. ممکن است که حمایت پولس ناشی از رابطه شخصی باشد که او با اونسیموس ایجاد کرده است، از تمایل پولس برای نگه داشتن اونسیموس با خود، یا به دلیل تغییر دین اونسیموس (۱۰: ۱۳). هیچ یک از این دلایل به معنای نقد قاطعانه برده داری نیست، و هیچ کدام برای پولس چاپلوس کننده نیستند. یک قرائت بسیار خوش بینانه می تواند نشان دهد که پولس اونسیموس را به عنوان پیشینه معرفی می کند و دری را برای برده داران مؤمن باز می کند تا کسانی را که در اسارت خود هستند آزاد کنند. اما باز هم ما سؤالاتی را مطرح می کنیم که پولس به آنها پاسخ نمی دهد.

نقد بلاغی سؤالات ما در مورد فیلمون را حل نمی کند، اما منابعی را فراهم می کند که ممکن است خواندن ما را آگاه کند. بسیاری از سؤالات ما شامل آنچه پولس کاملاً نمی گوید است. به نظر می رسد که او به سمتی خاص حرکت می کند، اما به صراحت نام نمی برد که دوست دارد فیلمون در آینده چگونه با اونسیموس ارتباط برقرار کند. در انگلیسی، ما از کلمه «تلقین» برای نشان دادن پیشنهاد غیرمستقیم مبنی بر اینکه فردی مرتکب رفتار نادرست شده است یا شخصیت ضعیفی دارد استفاده

می‌کنیم: گوینده کاملاً اتهامی را مطرح نمی‌کند، اما بیشتر شنوندگان این تذکر را دریافت خواهند کرد. بلاغت دانان لاتین برای نشان دادن رویکرد غیرمستقیم به یک مشکل لفاظی چسبنده از کنایه صحبت کردند.

احتمالاً پولس به طور غیررسمی با کنایه مواجه شده است. این تکنیک به طور کلی در منابع یونانی-رومی ما مورد بحث قرار نمی‌گیرد، و به نظر می‌رسد که در سنت بلاغی کلاسیک نسبتاً دیر ظهور کرده است. بنابراین، پولس و سایر نویسندگان عهد جدید احتمالاً هرگز با مفهوم رسمی روبرو نشدند، همانطور که به نظر می‌رسد برخی از محققان فرض می‌کنند^{۱۶}.

اینسینواسیو^{۱۷} از سخنرانان سطح بالایی از حساسیت را میطلبد، زیرا آنها باید به طور مؤثر ارتباط برقرار کنند بدون اینکه مستقیماً بگویند منظورشان چیست^{۱۸}. سیسرو، فصیح‌ترین سخنران رومی، در مواردی که اظهارات ممکن است به راحتی شنوندگان را برنجاند، استفاده از اینسینواسیو را توصیه می‌کرد. سپس سخنرانان باید موضوع را "کمکم" مطرح کنند، ابتدا با ساختن رابطهای با مخاطبان، سپس به آرامی دور تا دور موضوع را بچوند (De Inv. ۲/۱۷/۱). سیسرو به موقعیت دادگاهی مخالفت‌آمیز اشاره می‌کند، نه گفتگوی دشوار میان دوستان یا متحدان. با این حال، دو مورد در توصیه‌های او می‌تواند در خواندن فیلمون به ما کمک کند. اول، سیسرو تأکید می‌کند که سخنرانان ممکن است اهداف نهایی خود را پنهان کنند و راه را برای نزدیک شدن تدریجی به خود موضوع باز می‌کنند. دوم، سیسرو تأیید می‌کند که این تکنیک شامل عنصری از فریب است، زیرا قبل از اینکه مخاطبان دقیقاً بدانند سخنران قصد دارد چه بگوید، رابطهای با آنها برقرار می‌کند (De Inv. ۲/۱۵/۱).

شاید پرونده پولس دشوارتر از آن باشد که ما بدانیم. رویکرد غیرمستقیم پولس نشان می‌دهد که، طبق قانون و عرف، اونسیموس به فیلمون ظلم کرده است. پولس می‌گوید: «اگر او به نحوی به شما آسیب رسانده یا چیزی به شما بدهکار است. او این کار را پس از درخواست غیرمستقیم خود از طرف اونسیموس انجام می‌دهد. با فرض اینکه جرم ناگفته در پس زمینه باشد، پولس تمرکز را از آن به رابطه پولس با فیلمون، تمایل پولس برای اصلاح و مدیون بودن فیلمون به پولس تغییر داده است. این دقیقاً نوعی حواس‌پرتی است که در بلاغت برای هرنیوس^{۱۹} توصیه می‌شود.

بر اساس این استدلال، و با شفاف خواندن پولس خوش‌بینانه، پولس از کنایه استفاده می‌کند، زیرا درخواست مستقیم برای رهایی و نیسیموس، معکوس خواهد بود. در واقع، پولس حتی نمی‌خواهد دلایل خود را توضیح دهد، دلایلی که ممکن است آنقدر بد به نظر برسند که باعث رد شدن شود.

پولس صراحتاً ادعا نمی‌کند که یکی از اعضای مجمع اصولاً نمی‌تواند مالک دیگری باشد یا اینکه برده داری خود برخلاف انجیل او است، و همچنین واضح نیست که او چنین فکر می‌کند. با این حال، او اونسیموس را به عنوان یک برادر و نه یک خدمتکار برده توصیف می‌کند. ممکن است کسی به راحتی این خواندن را به عنوان یک آرزوی آرزورد کند، و من متوجه خواهم شد. با این حال، قراردادهای بلاغت باستان چارچوبی را برای بیان این که چنین تفسیری ممکن است شبیه باشد، فراهم می‌کند. ایسو مک کالی پل را به صورت بلاغی می‌خواند و این کار را به صراحت از منظر سیاه پوست انجام می‌دهد. مک کالی این مشاهده قوی را انجام می‌دهد که اکثر مفسران فاقد واکنش درونی به برده‌داری هستند که افراد برده (یا نوادگانشان) در متن آورده‌اند. بنابراین، مک کالی استدلال می‌کند که ما باید چیزی را فرض کنیم که در نامه بیان نشده است: آونسیموس آزادی را

می‌خواست و پولس برای احساسات اونسیموس ارزش قائل بود. مک کالی معتقد است که پل نیازی به بیان منطق خود نداشت، در حالی که تفسیری که ارائه کردم تأکید می‌کند که پل ترجیح داد این کار را انجام ندهد.^{۱۱۰}

عامل بلاغی دیگری این تفسیر را تقویت می‌کند: انتخاب مخاطب توسط پولس. همه مفسران این عامل را می‌شناسند، اما اهمیت بلاغی دارد. در درون نامه، پولس مستقیماً با فیلیمون صحبت می‌کند، اما او نامه را به فیلیمون، آپفیا و آرکیپوس و به کل مجمع می‌فرستد. به عبارت دیگر، پولس قضیه اونسیموس را به یک بحث عمومی الهیات ارتقا می‌دهد. فیلیمون طبق قانون و عرف می‌تواند هر کاری که می‌خواهد با اونسیموس انجام دهد، اما این کار را در حضور اعضای مجمع خود انجام می‌دهد که یکدیگر را برادر و خواهر می‌خوانند. اگر پولس واقعاً از کنایه استفاده می‌کند، انتخاب مخاطب او صدای به ظاهر خاموش او را تقویت می‌کند.

بن ویتترینگتون سوم، منتقد بلاغی بسیار حساس، قبلاً تلقین را به عنوان کلیدی برای باز کردن قفل استدلال پل پیشنهاد کرده است، اما ویتترینگتون از این مقوله متفاوت از من در اینجا استفاده می‌کند. او استدلال می‌کند که پولس نمی‌خواهد با نام بردن از توهین اونسیموس علیه فیلیمون، کسی را آزار دهد، پیشنهادی که من کاملاً تأیید می‌کنم، اما سپس اصرار می‌کند که پولس درخواست خود را روشن کند. در مقابل، من استدلال می‌کنم که پل هرگز درخواست خود را روشن نمی‌کند و منطق خود را هم بیان نمی‌کند. این مخاطبان عمومی پل هستند که باید کار را از طرف پل تکمیل کنند. علاوه بر این، این پیشنهاد ماهیت بلاغی خود تفسیر را تصدیق می‌کند. به نظر می‌رسد من و ویتترینگتون در آرزوی خواندن پل در زندگی بخشیدن هستیم. برخلاف ویتترینگتون، من ادعا نمی‌کنم که تفسیر من عینی است یا سخنان پل روشن است.^{۱۱۱}

در مورد لفاظی فیلیمون بسیار بیشتر می‌توان گفت. پل مکرراً به عواطف و احساسات فیلیمون و همکارانش متوسل می‌شود. پولس خود را زندانی معرفی می‌کند و ادعا می‌کند که حضور اونسیموس به او آرامش می‌دهد. او نسبت به فیلیمون و اونسیموس ابراز محبت عمیق می‌کند و خود را برادر هر دو می‌داند. پولس تلویحاً شرافت فیلیمون را با یادآوری بدهکاری او نسبت به رسول تهدید می‌کند. همه این وسایل، که همراه با مخاطبان نامه خوانده می‌شوند، به گونه‌ای طراحی شده‌اند که فیلیمون را در یک قید مقاومت‌ناپذیر قرار دهند: او ممکن است حق داشته باشد با اونسیموس همانطور که می‌خواهد رفتار کند، اما هدف نامه حذف آن به عنوان یک امکان مشروع است.

در این مرحله است که تلقین نقش خود را ایفا می‌کند. اگر پولس تصدیق می‌کرد که چرا اونسیموس بدهکار است، اگر قرار بود مستقیماً برده داری را به چالش بکشد، چه به صورت قاطع و چه در میان ایمانداران، یا اگر بخواهد استدلال الهیات کاملی را برای درخواست خود بیان کند، انبوهی از اعتراضات را دعوت می‌کرد. در عوض، درخواست پولس از یک مسیر باریک بلاغی عبور می‌کند.

ایجاد تغییر

نقد بلاغی پویایی حرکت را به تفسیر کتاب مقدس می‌افزاید. جدای از نقد بلاغی، بیشتر نقدهای کتاب مقدس، متون کتاب مقدس را به عنوان موضوعات ثابت مطالعه تلقی کرده‌اند. نقد ادبی فرمالیستی، نقد علمی-اجتماعی، و تفسیر الهیاتی یا

موضوعی به متنی مانند نقاشی نزدیک می شود و الگوهایی را در بازنمایی ثابت آن می یابد. رویکردهای تاریخی مانند نقد منبع، فرم و ویرایش، متنی را مانند یک سایت باستان شناسی، حفاری و کاوش در لایه ها برای یافتن گنجینه های تاریخی در زیر سطح، در نظر می گیرند. اما نقد بلاغی، متن را وسیله ای برای متقاعد کردن می داند که برای تغییر جهان از طریق تغییر آنچه مردم معتقدند، ارزش گذاری می کنند و می خواهند انجام دهند، طراحی شده است.

نقد بلاغی کتاب مقدس خود را به طرق متعددی نظم می دهد. برای تفسیر متون اولیه مسیحیت و برخی از متون یهودی، سنت های بلاغی یونانی و لاتین نکات ضروری را ارائه می دهند. کتاب های راهنمای باستانی، پیش نویس ها، سخنرانی ها (واقعی و تخیلی)، و نامه ها برای این نوع تفسیر ضروری هستند. اما لفاظی نه ثابت مانده است و نه به فرهنگ باستانی مدیترانه محدود شده است. بسیاری از منتقدان بلاغی اکنون منابع دیگری مانند علوم اجتماعی، بلاغت های معاصر و بین فرهنگی، نظریه ادبی، نظریه کنش گفتار و نقد هنری را در نظر می گیرند. «چرخش بلاغی» فرا رشته ای، در هماهنگی با هرمنوتیک های متعهد ایدئولوژیک مانند آنچه شوسلر فیورنزا است، خوانندگان را با این واقعیت هماهنگ کرده است که تفسیر خود بلاغی است. در نتیجه، از این پس تنوع، نقد بلاغی را نشان خواهد داد، به طوری که برخی از خوانندگان عمدتاً بر منابع باستانی تکیه می کنند و برخی دیگر نوآوری میان رشته ای را تمرین می کنند.

برای مطالعه بیشتر

بیزل، پاتریشیا، بروس هرزبرگ و رابین ریمز، ویراستاران. سنت بلاغی: قرائت از دوران کلاسیک تا امروز. ویرایش ۳ بوستون: کتاب های بدفورد، ۲۰۲۰.

کندی، جورج A. تفسیر عهد جدید از طریق نقد بلاغی. چپل هیل: انتشارات دانشگاه کارولینای شمالی، ۱۹۸۴.

مارتین، تروی دبلیو.، تبارشناسی نقد بلاغی عهد جدید Minneapolis: Fortress Press، ۲۰۱۴.

پارسونز، مایکال سی و مایکل وید مارتین. بلاغت باستان و عهد جدید: تأثیر ترکیب یونانی ابتدایی. واکو: انتشارات دانشگاه بیلور، ۲۰۱۸.

پرنو، لورن. بلاغت در دوران باستان. ترجمه W. E. Higgins و واشنگتن، دی سی: انتشارات دانشگاه کاتولیک آمریکا، ۲۰۰۵.

Porrovecchio, Mark J., and Celeste Michelle Condit, eds. امروزی

نظریه بلاغی. ویرایش دوم نیویورک: گیلفورد، ۲۰۱۶.

Porter, Stanley E., and Bryan R. Dyer, eds. پولس و بلاغت باستان: نظریه و عمل در زمینه هلنیستی. نیویورک:

انتشارات دانشگاه کمبریج، ۲۰۱۶.

رابینز، ورنون ک. اختراع گفتمان مسیحی RRA ۱. لندن: دیو، ۲۰۰۹.

رابینز، ورنون ک.، رابرت اچ. فون تادن جونپور، و بارت بی. برولر، ویراستاران. مبانی کاوش اجتماعی: کتاب خوان باستان دینی.

RRA ۴. آتلانتا SBL Press، ۲۰۱۶.

شوسلر فیورنزا، الیزابت. بلاغت و اخلاق: سیاست مطالعات کتاب مقدس. مینیاپولیس: مطبوعات قلعه، ۱۹۹۹.

۱ . Sociorhetorical Interpretation

۲. The best introduction to these trajectories is Troy W. Martin, ed., *Genealogies of New Testament Rhetorical Criticism* (Minneapolis: Fortress Press, ۲۰۱۴).

۳. دوره‌ای از تاریخ یونان باستان از درگذشت اسکندر مقدونی تا پدیدآمدن امپراطوری روم (مترجم).

۴ . Erasmus

۵ . John Calvin

۶ . Philip Melancthon

۷ . Amos N. Wilder, *Early Christian Rhetoric: The Language of the Gospel* (Cambridge, MA: Harvard University Press, ۱۹۶۴); James Muilenberg, “Form Criticism and Beyond,” *JBL* ۸۸ (۱۹۶۹): ۱۱۸; see the discussion by his student Phyllis Trible in *Rhetorical Criticism: Context, Method, and the Book of Jonah*, GBS (Minneapolis: Fortress Press, ۱۹۹۴), ۲۵-۳۲.

۸ . Lauren Pernot

۹ . Lauren Pernot, *Rhetoric in Antiquity*, trans. W. E. Higgins (Washington, DC: Catholic University of America Press, ۲۰۰۵), ۱۲۷.

۱۰. *progymnasmata* . (یک سری تمرینات آموزشی بود که برای تقویت مهارت‌های نوشتاری و سخنوری دانش‌آموزان در یونان و روم باستان به کار می‌رفت. این تمرینات شامل مراحل مختلفی از جمله داستانسرایی، توصیف، و استدلال بود و به تدریج دانش‌آموزان را برای نگارش آثار ادبی و روش‌شناختی آماده می‌کرد.مترجم)

۱۱ . Aristotle’s Rhetoric

۱۲. ‘De Inventione’. یکی از آثار اولیه مارکوس تولیوس سیسرو، سخنور و فیلسوف رومی، است که به موضوعات بلاغت و فنون سخنوری می‌پردازد. این کتاب که در دوران جوانی سیسرو نوشته شده، شامل توضیحاتی درباره یافتن ایده‌ها و استدلال‌ها برای سخنرانها و نوشته‌ها است ‘De Inventione’. به عنوان یک متن درسی برای آموزش اصول بلاغت در دوران باستان مورد استفاده قرار میگرفت و تأثیر زیادی بر توسعه فنون سخنوری در غرب داشته است. این اثر به بررسی و تحلیل مختلف جنبه‌های سخنوری می‌پردازد. از جمله چگونگی سازماندهی افکار، توسعه استدلال‌ها، و استفاده از زبان برای تأثیرگذاری بر شنونده(مترجم).

۱۳. ‘De Oratore’. یکی از آثار مهم مارکوس تولیوس سیسرو است که به عنوان یک متن کلاسیک در زمینه بلاغت و هنر سخنوری شناخته میشود. این کتاب، که به صورت گفتگو نوشته شده، در آن سیسرو ایده‌آل‌های سخنوری را تشریح میکند و نشان میدهد که یک سخنور ایده‌آل نه تنها باید در فن بیان مهارت داشته باشد، بلکه باید دانش گسترده‌ای در زمینه‌های قانون، تاریخ و اصول اخلاقی نیز داشته باشد. سیسرو در این اثر به بررسی تکنیک‌ها و بخش‌های مختلف بلاغت می‌پردازد و بر اهمیت اخلاق در سخنوری تأکید میکند ‘De Oratore’. به دلیل تأثیرش بر توسعه بلاغت و نقد ادبی در غرب، از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است(مترجم).

۱۴. ‘Partitioe Oratoria’. یا ‘در باب تقسیم‌بندی سخنوری’. اثری است که توسط سیسرو نوشته شده و به عنوان یک راهنمای جامع در زمینه هنر بلاغت و سخنوری شناخته میشود. این کتاب به صورت گفتگو بین سیسرو و پسرش مارکوس نوشته شده و به سؤالات مارکوس در مورد اصول و فنون سخنوری پاسخ میدهد. در این اثر، سیسرو سه بخش اصلی بلاغت را تشریح میکند: قدرت سخنور، سخنرانی و موضوع سخنرانی. همچنین، به بررسی پنج عنصر مکمل بلاغت می‌پردازد که شامل صدا، حرکت، چهره، اقدام و حافظه است. ‘Partitioe Oratoria’ به دلیل تأکید بر جنبه‌های علمی بلاغت و استفاده از اصطلاحات فنی، اهمیت خاصی در تاریخ بلاغت دارد.(مترجم)

۱۵. ‘Institutio Oratoria’. که به فارسی میتوان آن را ‘مؤسسه سخنوری’ ترجمه کرد، یک متن درسی دوازده جلدی درباره نظریه و عمل بلاغت است که توسط سخنور رومی، کوئنتیلیان، نوشته شده است. این اثر که حدود سال ۹۵ میلادی منتشر شده، به آموزش و توسعه پایه‌های سخنور می‌پردازد و شامل دستورالعمل‌هایی برای تربیت یک سخنور ماهر است. کوئنتیلیان در این کتاب، ایده‌آل‌های سخنوری از دوران گذشته را بازسازی کرده و تلاش میکند تا ارزش‌های اخلاقی و ایده‌آل‌های آموزشی را در زمان‌های که سخنوری سیاسی به خطر افتاده بود، حفظ کند. این کتاب به عنوان یک منبع مهم در تاریخ بلاغت شناخته میشود و برای قرن‌ها به عنوان مرجعی استاندارد برای آموزش بلاغت به کار رفته است(مترجم).

۱۶. ‘Rhetorica ad Herennium’. رتوریکا آد هرینوم” یکی از قدیمیترین کتابهای بلاغت به زبان لاتین است که به طور گسترده در دوران قرون وسطی و رنسانس مورد استفاده قرار گرفت. این کتاب شامل دستورالعمل‌هایی برای استفاده از بلاغت در سخنرانی و نوشتار است و به آموزش ساختارمند و منظم بلاغت می‌پردازد. همچنین، این اثر شامل توضیحاتی در مورد تکنیک‌های حافظه و نحوه حفظ سخنرانها است. “رتوریکا آد هرینوم” به دلیل تأثیرش بر توسعه بلاغت و ادبیات لاتین، اهمیت تاریخی دارد(مترجم).

۱۷. Aristotle’s *Poetics* . پوتیکا” اثری است که توسط فیلسوف یونانی ارسطو نوشته شده و به عنوان اولین متن جامع در زمینه نظریه ادبی شناخته میشود. در این اثر، ارسطو به بررسی و تحلیل انواع مختلف شعر و نمایش می‌پردازد، از جمله تراژدی و کمدی. او همچنین مفهوم “میمیسیس” یا تقلید هنری از زندگی واقعی را مورد بحث قرار میدهد و اهمیت آن را در هنر شعری تبیین میکند. “پوتیکا” به دلیل تأثیر عمیقی که بر نظریه‌های ادبی و نقد ادبی داشته، از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است. ارسطو در این اثر، اصول و قواعدی را برای ساختار و محتوای آثار ادبی ارائه میدهد که تا به امروز نیز مورد استفاده قرار میگیرند(مترجم).

۱۸ . Longinus

۱۹. واژه “pseudo-Demetrius” از دو بخش تشکیل شده است “pseudo-” به معنای “کاذب” یا “غیر واقعی” و “Demetrius” که نام شخصی است. در این زمینه، “pseudo-” به عنوان پیشوندی به کار می‌رود که نشان‌دهنده جعلی یا تقلیدی بودن چیزی استبه عنوان مثال، در تاریخ روسیه، “False Dmitry” یا “Pseudo-Demetrius” به افرادی اطلاق می‌شود که خود را به جای “دمتری ایوانوویچ”، پسر جوان ایوان مخوف، جا زده و ادعای تاج و تخت روسیه را داشته‌انداین اصطلاح بیشتر به دوران “زمان دردمرها” در روسیه اشاره دارد که در آن زمان چندین مدعی جعلی برای تصاحب تاج و تخت مطرح شدند.(مترجم)

۲۰ . Aelius Theon

۲۱ . pseudo-Hermogenes

۲۲ . Aphthonius the Sophist

۲۳ . Nicolaus the Sophist

۲۴ . On Invention

۲۵. On the Method of Forcefulness

۲۶. George A. Kennedy, ed. and trans., *Progymnasmata: Greek Textbooks of Composition and Rhetoric, Writings from the Greco Roman World* (Atlanta: SBL Press, ۲۰۰۳).

۲۷. Mikeal C. Parsons and Michael Wade Martin, *Ancient Rhetoric and the New Testament: The Influence of Elementary Greek Composition* (Waco: Baylor University Press, ۲۰۱۸).

۲۸ . Judicial (or forensic) rhetoric

۲۹ . Deliberative rhetoric

۳۰ . Epideictic (or ceremonial) rhetoric

۳۱ . Ethos

۳۲ . Pathos

۳۳ . Logos

۳۴ . De Partitione Oratoria

۳۵ . Cicero

۳۶ . narratio

۳۷ . confirmatio

۳۸ . principium (proem / exordium)

۳۹ . peroratio

۴۰ . refutatio

۴۱ . blues گونه‌ای موسیقی سازی و آوازی است که ریشه در آوازهای هنگام کار، فریادها و همخوانی‌های سیاه‌پوستان آمریکا دارد و اصل آن به فرهنگ و موسیقی غرب آفریقا می‌رسد؛ در واقع این سبک از دل بردگان سیاه‌پوست به وجود آمده‌است. علت اینکه این سبک به

بلوز معروف شد این بود که پیشگامان این سبک، این موسیقی را غمین و شکوۀ‌آمیز اجرا می‌کردند و Blue در زبان انگلیسی به معنای غم نیز هست. (مترجم)

۴۲ . topoi

۴۳ . Carolyn R. Miller, “The Aristotelian Topos: Hunting for Novelty,” in Foundations for Sociorhetorical Exploration: A Rhetoric of Religious Antiquity Reader, ed. Vernon K. Robbins, Robert H. von Thaden Jr., and Bart B. Bruehler, RRA ۴ (Atlanta: SBL Press, ۲۰۱۶).

۴۴ . elusive

۴۵ . L. Gregory Bloomquist, “The Pesky Threads of Robbins’s Rhetorical Tapestry: Vernon K. Robbins’ Genealogy of Rhetorical Criticism,” in Martin, ed., Genealogies, ۲۱۲-۱۳, n. ۳۰.

۴۶ . Parsons and Martin, Ancient Rhetoric and the New Testament, ۱۷۸. Parsons and Martin provide extensive examinations of biographical topoi throughout their study.

۴۷ . Hans Dieter Betz

۴۸ . postscript

۴۹ . Classicist کلاسیک‌گرا به فردی اشاره دارد که به مطالعه، تحقیق، و تدریس ادبیات و هنرهای یونان و روم باستان می‌پردازد. این افراد اغلب از اصول و سبکهای هنری و ادبی کلاسیک پیروی میکنند و در تلاشند تا ارزشها و زیباییشناسی دوران باستان را در دنیای مدرن

حفظ و ترویج کنند. کلاسیک‌گرایان معمولاً بر اهمیت تاریخی و فرهنگی آثار کلاسیک تأکید دارند و به دنبال درک عمیقتر و ارتباط بین این آثار و جهان امروزی هستند(مترجم).

۵۰ . epideictic rhetoric

۵۱ . Ryan S. Schellenberg, Rethinking Paul’s Rhetorical Education: Comparative Rhetoric and ۲ Corinthians ۱۰-۱۳, ECL ۱۰ (Atlanta: SBL Press, ۲۰۱۳); and Stanley E. Porter, “Paul of Tarsus and His Letters,” in Handbook of Classical Rhetoric in the Hellenistic Period, ۳۰۰ B.C. A.D. ۴۰۰, ed. Porter (Boston: Brill Academic, ۲۰۰۱), ۵۳۳-۸۵; but see Frank W. Hughes, “Paul and the Traditions of Greco Roman Rhetoric,” in Paul and Ancient Rhetoric: Theory and Practice in the Hellenistic Context, ed. Stanley E. Porter and Bryan R. Dyer (New York: Cambridge University Press, ۲۰۱۶), ۸۶-۹۵.

۵۲ . Vernon K. Robbins

۵۳ . “chreia” در ادبیات یونانی، chreia به یک نوع از نوشتارهای کوتاه اشاره دارد که اغلب شامل یک گفته یا عمل قابل توجه از یک شخصیت معروف است و هدف آن ارائه درس یا معنای اخلاقی است. این نوع از نوشتار در آموزش‌های بلاغی و تمرین‌های نویسندگی در دوران باستان مورد استفاده قرار می‌گرفت و به عنوان یکی از ابزارهای اصلی در تمرینات (progymnasmata) شناخته می‌شد که مجموعه‌ای از تمرینات ابتدایی برای دانش‌آموزان رشته بلاغت بود. این تمرینات به دانش‌آموزان کمک می‌کرد تا مهارت‌های نوشتاری و سخنوری خود را توسعه دهند و برای نوشتن و سخنرانی‌های پیچیده‌تر آماده شوند. (مترجم)

۵۴ . در منطق، انتیتمیم نوعی استدلال است که در آن یکی از پیشفرضها یا نتیجه‌گیری صراحتاً بیان نمی‌شود. به عبارت دیگر، انتیتمیم یک قیاس ناقص است که در آن بخشی از استدلال به طور ضمنی فرض می‌شود و به خواننده یا شنونده واگذار می‌شود تا آن را استنباط کند.

این نوع استدلال در بلاغت و نوشتارهای استدلالی مورد استفاده قرار می‌گیرد و به نویسنده یا سخنران اجازه می‌دهد تا با حذف بخش‌هایی که ممکن است برای مخاطب بدیهی باشند، به صورت موجزتر و قدرتمندتری ارائه دهد. انتیتمیمها می‌توانند در تحلیل‌های ادبی و بلاغی برای بررسی نحوه استدلال و تأثیرگذاری بر مخاطب مورد استفاده قرار گیرند(مترجم).

۵۵ . Vernon K. Robbins, Jesus the Teacher: A Socio Rhetorical Interpretation of Mark, with New Introduction (Minneapolis: Fortress Press, ۲۰۰۹ [۱۹۹۲]); “Rhetography: A New Way of Seeing the Familiar Text,” in Foundations for Sociorhetorical Exploration: A Rhetoric of Religious Antiquity Reader, ed. Vernon K. Robbins, Robert H. von Thaden Jr., and Bart B. Bruehler, RRA ۴ (Atlanta: SBL Press, ۲۰۱۶), ۳۷۲-۷۵.

۵۶ . ۱ Thess

۵۷ . Thessalonians

۵۸ . Robbins

۵۹ . Roy R. Jeal, Exploring Philemon: Freedom, Brotherhood, and Partnership in the New Society, RRA ۲ (Atlanta: SBL Press, ۲۰۱۵), ۴.

۶۰ . واژه “توپوی (topoi) ” از زبان یونانی گرفته شده و به معنای “مکانها” یا “موقعیتها” است. در زمینه بلاغت و نقد ادبی، توپوی به موضوعات یا مفاهیم کلیشه‌ای و مکرری اشاره دارد که به عنوان نقاط شروع برای استدلال یا بحث استفاده می‌شوند. این مفاهیم می‌توانند شامل ایده‌های رایج، تصاویر، داستان‌ها یا حتی استعاره‌هایی باشند که به طور گسترده در یک فرهنگ یا متن ادبی مورد استفاده قرار می‌گیرند و به نویسندگان کمک می‌کنند تا ارتباط بهتری با مخاطبان برقرار کنند. در متون دینی، توپویمها می‌توانند به مضامین یا داستانهایی اشاره داشته باشند که به طور مکرر در متون مقدس یافت می‌شوند و به تفسیر و درک عمیقتر متن کمک می‌کنند.

۶۱ . Vernon K. Robbins, Exploring the Texture of Texts: A Guide to Socio Rhetorical Interpretation (Harrisburg: Trinity Press International, ۱۹۹۶).

۶۲ . Vernon K. Robbins, The Invention of Christian Discourse, RRA ۱ (London: Deo, ۲۰۰۹).

۶۳ . Lynn R. Huber, Like a Bride Adorned: Reading Metaphor in John’s Apocalypse, ESEC ۱۰ (New York: T&T Clark, ۲۰۰۷).

۶۴ . Jeal, Exploring Philemon, xviii.

- ٦٥ . Wilhelm Wuellner, "Where Is Rhetorical Criticism Taking Us?" CBQ ٤٩ (١٩٨٧): ٤٦١. See Wuellner's "Reconceiving a Rhetoric of Religion: A Rhetorics of Power and the Power of the Sublime," in *Rhetorics and Hermeneutics: Wilhelm Wuellner and His Influence*, ed. James D. Hester and J. David Hester, ESEC ٩ (New York: T&T Clark, ٢٠٠٤), ٢٢ ٧٧.
- ٦٦ . Wayne C. Booth, *The Rhetoric of Fiction*, ٢nd ed. (Chicago: University of Chicago Press, ١٩٨٢ [١٩٦١]); James Phelan, *Narrative as Rhetoric: Technique, Audiences, Ethics, Ideology* (Columbus: Ohio State University Press, ١٩٩٦).
- ٦٧ . Rebecca Sacks, *City of a Thousand Gates* (New York: HarperCollins, ٢٠٢١).
- ٦٨ . Mary Ann Tolbert, *Sowing the Gospel: Mark's World in Literary Historical Perspective* (Minneapolis: Fortress Press, ١٩٨٩).
- ٦٩ . In the sociorhetorical mode, see Duane F. Watson, ed., *The Intertexture of Apocalyptic Discourse in the New Testament*, SymS ١٤ (Atlanta: SBL Press, ٢٠٠٢).
- ٧٠ . Stephen D. O'Leary
- ٧١ . Stephen D. O'Leary, *Arguing the Apocalypse: A Theory of Millennial Rhetoric* (New York: Oxford University Press, ١٩٩٤).
- ٧٢ . O'Leary
- ٧٣ . John
- ٧٤ . Greg Carey, *Elusive Apocalypse: Reading Authority in the Revelation to John*, StABH ١٥ (Macon: Mercer University Press, ١٩٩٩); David A. deSilva, *Seeing Things John's Way: The Rhetoric of the Book of Revelation* (Louisville: Westminster John Knox, ٢٠٠٩), ١١٧ ٤٦.
- ٧٥ . Greg Carey, *Ultimate Things: An Introduction to Jewish and Christian Apocalyptic Literature* (St. Louis: Chalice Press, ٢٠٠٥), esp. ١ ١٨; "Early Christian Apocalyptic Rhetoric," in *The Oxford Handbook of Apocalyptic Rhetoric*, ed. John J. Collins (New York: Oxford University Press, ٢٠١٤), ٢١٨ ٢٤; see Carol A. Newsom, "The Rhetoric of Jewish Apocalyptic Literature," in *Oxford Handbook of Apocalyptic Rhetoric*, ed. Collins, ٢٠١ ١٧.
- ٧٦ . Huber, *Like a Bride Adorned*, ٤٥ ٦٦.
- ٧٧ . Meghan R. Henning
- ٧٨ . Robyn J. Whitaker
- ٧٩ . Homer
- ٨٠ . Achilles
- ٨١ . Virgil
- ٨٢ . Parsons and Martin, *Ancient Rhetoric*, ١٠٩ ١١.
- ٨٣ . Henning
- ٨٤ . Meghan R. Henning, "Eternal Punishment as Paideia: The Ekphrasis of Hell in the Apocalypse of Peter and the Apocalypse of Paul," BR ٥٨ (٢٠١٤): ٢٩ ٤٨.
- ٨٥ . Whitaker
- ٨٦ . Robyn J. Whitaker, *Ekphrasis, Vision, and Persuasion in the Book of Revelation*, WUNT ٢/٤١٠ (Tübingen: Mohr Siebeck, ٢٠١٥). On Roman visual rhetoric, see Davina C. Lopez, *Apostle to the Conquered: Reimagining Paul's Mission*, Paul in Critical Contexts (Minneapolis: Fortress Press, ٢٠٠٨). Davina C. Lopez, *Apostle to the Conquered: Reimagining Paul's Mission*, Paul in Critical Contexts (Minneapolis: Fortress Press, ٢٠٠٨).
- ٨٧ . Elisabeth Schüssler Fiorenza
- ٨٨ . Schüssler Fiorenza's ١٩٨٧ presidential address appears in *Rhetoric and Ethic: The Politics of Biblical Studies* (Minneapolis: Fortress Press, ١٩٩٩), ١٧ ٣٠.
- ٨٩ . See J. David Hester Amador, *Academic Constraints in Rhetorical Criticism of the New Testament: An Introduction to a Rhetoric of Power*, JSNTSup ١٧٤ (Sheffield: Sheffield Academic Press, ١٩٩٩).
- ٩٠ . Stephen Mailloux, *Rhetorical Power* (Ithaca: Cornell University Press, ١٩٨٩).
- ٩١ . Adam Winn, ed., *An Introduction to Empire in the New Testament*, RBS ٨٤ (Atlanta: SBL Press, ٢٠١٦).
- ٩٢ . But see Joseph A. Marchal, "Imperial Intersections and Initial Inquiries: Toward a Feminist, Postcolonial Analysis of Philippians," JFSR ٢٢ (٢٠٠٦): ٥ ٣٢; Schüssler Fiorenza, *The Power of the Word: Scripture and the Rhetoric of Empire* (Minneapolis: Fortress Press, ٢٠٠٧).
- ٩٣ . *Philemon* کتاب فیلمون، یکی از نامه‌های شخصی حضرت پولس است که در آن به موضوع بخشش و تغییر قلبی از طریق ایمان مسیحی پرداخته شده است. این نامه به فیلمون، رهبر یک کلیسای خانگی، نوشته شده و در آن پولس از فیلمون می‌خواهد که به برده‌ای به نام اونسیموس، که از او گریخته بود، بخشش دهد و او را نه به عنوان برده بلکه به عنوان برادری در مسیح پذیرا باشد. این نامه کوتاه که تنها ٢٥ آیه دارد، مملو از مضامین آشتی، بخشش و تأثیر عشق مسیحی بر روابط اجتماعی است. نشان می‌دهد که چگونه رابطه با عیسی می‌تواند تعاملات انسانی را کاملاً تغییر دهد و به چالش‌های هنجارهای اجتماعی آن زمان، به ویژه در مورد بردگی و وضعیت اجتماعی، پاسخ دهد. رویکرد پولس در این نامه، دستوری نیست بلکه ترغیب و توسل به برادری مسیحی است. او حتی پیشنهاد می‌کند که هر بدهی‌ای که اونسیموس به فیلمون دارد را شخصاً پرداخت کند، که این اصول میانجیگری و جبران خسارت را نشان می‌دهد. پیام این نامه با ایده صلح‌آمیزی و عدالت احیایی همراه است، زیرا به مسائل مربوط به قربانیان، مجرمان و تأثیر جرم از دیدگاه مسیحی می‌پردازد. در مجموع، فیلمون به عنوان نمونه‌ای قدرتمند از تعهد مسیحیان اولیه به عشق، برابری و وحدت در بدن مسیح، فراتر از موانع اجتماعی و اقتصادی، عمل می‌کند. این مطالعه برای درک ابعاد اخلاقی و اخلاقی روابط بین فردی در نور ایمان همچنان مرتبط است(مترجم)
- ٩٤ . Allen Dwight Callahan proposes that Onesimus is Philemon's actual brother, whom he treats "like a slave," as the saying goes. See Callahan, "Paul's Epistle to Philemon: Toward an Alternative Argumentum," HTR ٨٦ (١٩٩٢): ٣٥٧ ٧٦; and *Embassy of Onesimus: The Letter of Paul to Philemon*, *The New Testament in Context* (Harrisburg: Trinity Press International, ١٩٩٧), esp. ١ ١٩.
- ٩٥ . Generally, commentators do not address the common language of "use" applied to the sexual exploitation of enslaved persons (Joseph A. Marchal, "The Usefulness of Onesimus: The Sexual Use of Slaves and Paul's Letter to Philemon," JBL ١٣٠ [٢٠١١]: ٧٤٩ ٧٠). Some free men were also named Onesimus (Callahan, *Embassy of Onesimus*, ١٠).
- ٩٦ . Concisely summarized in Scot X. McKnight, *The Letter to Philemon*, NICNT (Grand Rapids: Eerdmans, ٢٠١٧), ٣٧ ٤١.
- ٩٧ . Ben Witherington III, *The Letters to Philemon, the Colossians, and the Ephesians: A Socio Rhetorical Commentary on the Captivity Epistles* (Grand Rapids: Eerdmans, ٢٠٠٧), ٢٦, ٢٩, ٦٢ ٦٣; Jeal, *Exploring Philemon*, ٢٢.
- ٩٨ . Callahan, *Embassy of Onesimus*.
- ٩٩ . Lloyd A. Lewis

-
- ۱۰۰ . Lloyd A. Lewis, “Philemon,” in *True to Our Native Land: An African American New Testament Commentary*, ed. Brian K. Blount et al. (Minneapolis: Fortress Press, ۲۰۰۷), ۴۳۸.
- ۱۰۱ . J. Albert Harrill, *Slaves in the New Testament: Literary, Social, and Moral Dimensions* (Minneapolis: Fortress Press, ۲۰۰۶), ۱۶.
- ۱۰۲ . Brian K. Blount, *Then the Whisper Put on Flesh: New Testament Ethics in an African American Context* (Nashville: Abingdon, ۲۰۰۱), esp. ۱۴۴-۵۷.
- ۱۰۳ . Onesimus
- ۱۰۴ . With respect to slavery, Allen Dwight Callahan, “‘Brother Saul’: An Ambivalent Witness to Freedom,” *Semeia* ۸۳/۸۴ (۱۹۹۸): ۲۳۵-۵۰; and Lisa M. Bowens, *African American Readings of Paul: Reception, Resistance, and Transformation* (Grand Rapids: Eerdmans, ۲۰۲۰).
- ۱۰۵ . Bowens, *African American Readings of Paul*, ۱۱۴-۱۵.
- ۱۰۶ . See Anders Eriksson, “‘Women Tongue Speakers, Be Silent’: A Reconstruction Through Paul’s Rhetoric,” *BibInt* ۶ (۱۹۹۸): ۸۵-۸۷, though Eriksson also attributes insinuation to Hebrew Bible authors; and Lauri Thurén, “Risky Rhetoric in James?” *NovT* ۳۷ (۱۹۹۵): ۲۸۳.
- ۱۰۷ . *Insinuation*. یک تکنیک بلاغی است که در آن سخنران یا نویسنده به جای بیان مستقیم و صریح نظرات یا انتقادات خود، به شکل غیرمستقیم و با استفاده از اشارات و تلویحات، پیام خود را منتقل میکند. این روش اغلب برای مطرح کردن موضوعات حساس یا بحثبرانگیز به کار میرود، به گونه‌ای که شنونده یا خواننده را به تفکر وادارد و در عین حال از بروز تنش یا مخالفت مستقیم جلوگیری کند *Insinuation*. نیازمند مهارت بالایی در انتخاب کلمات و ساختار جملات است تا بتواند تأثیر مطلوب را بدون بیان روشن و آشکار ایجاد کند.
- ۱۰۸ . Rita Copeland, “Insinuating Authors,” in *Taking Liberties with the Author: Selected Essays from the English Institute*, ed. Meredith L. McGill (Cambridge, MA: The English Institute, ۲۰۱۳), ۲۲.
- ۱۰۹ . این اثر قدیمیترین کتاب لاتین بازمانده در زمینه بلاغت است که از دهه ۸۰ پیش از میلاد مسیح میباشد. این کتاب در ابتدا به سیسرو یا کورنیلیوس نسبت داده شده بود، اما در واقع نویسندگی آن نامشخص است و گاهی به یک پزشک ناشناس نسبت داده میشود.
- “*Rhetorica ad Herennium*” در زمان قرون وسطی و رنسانس به عنوان محبوبترین کتاب در زمینه بلاغت شناخته میشد و به طور گسترده‌ای به زبانهای بومی اروپایی ترجمه شده و به عنوان متن استاندارد کتاب درسی برای تدریس بلاغت در دوران رنسانس به کار رفته استاین اثر بر کاربردهای عملی و مثالهای بلاغت تمرکز دارد و اولین کتابی است که بلاغت را به شکلی بسیار ساختارمند و منظم آموزش میدهد(مترجم).
- ۱۱۰ . *Reading While Black: African American Biblical Interpretation as an Exercise in Hope* (Downers Grove: IVP Academic, ۲۰۲۰), ۱۵۴-۵۵.
- ۱۱۱ . See Witherington, *Letters*, ۶۲-۶۴; and the comments in McKnight, *Philemon*, who believes Paul is perfectly clear but does not seek manumission (۴۴-۴۵).